

ВСЕКИ ДЕН

ДЕЙВИД
ЛЕВИТАН

Превод от английски Гергана Дечева

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Every Day*
Copyright © 2012 by David Levithan
All rights reserved

Превод Гергана Дечева
Редактор Петя Дочева
Коректор Ина Тодорова

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритъф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Ропринт“ ЕАД, София, 2018 г.
Общ тираж: 3000 бр.
ISBN 978-954-27-1502-3

*На Пейдж
(Нека всеки твой ден бъде щастлив)*

ден 5994

Будя се.

Трябва веднага да разбера кой съм. Не става дума само за тялото. Когато отворя очи, трябва да разбера дали кожата на ръцете ми е тъмна, или светла, дали косата ми е дълга, или къса, дали съм дебел, или слаб, дали съм момиче, или момче.

Дали имам белези, или не.

Най-лесно се приспособяваш към тялото... ако си свикнал всяка сутрин да се будиш в чуждо тяло. Ала значението на тялото, животът в него – това е трудно да се долови веднага.

Всеки ден съм различен човек. Да, аз съм себе си, знам, че аз съм аз, но в същото време съм и някой друг.

Винаги е било така.

Информацията е тук. Отварям очи, разбирам, че е нов ден, ново утро, ново място. Историята на човека се задейства в мозъка ми като механизъм. Като дар за добре дошъл от онзи част от съзнанието ми, която не е моя, а е на другия човек.

Днес съм Джъстин. Не ми е ясно как разбирам името си,

но съм сигурен, че се казвам Джъстин. В същото време знам, че не съм точно Джъстин. Просто вземам живота му назаем. За един ден.

Оглеждам се из стаята. Това е неговата стая. Това е къщата, в която живее, домът му. Алармата ще звънне след седем минути.

Никога не се събуждам втори път в едно и също тяло, но добре познавам момчетата като Джъстин – живял съм много пъти техния живот. Дрехи из цялата стая. Видеоигрите са много повече от книгите. От вкуса в устата си разбирам, че съм пушач, но не съм чак толкова пристрастен, че да ми се пуши още с отварянето на очите.

– Добро утро, Джъстин – казвам, проверявам гласа му. Плътен, дълбок.

Гласът в съзнанието ми е съвсем различен.

Джъстин не се грижи за себе си. Косата му е мръсна и главата ме сърби. Не иска да отвори очи. Не е спал достатъчно.

Усещам, че този ден няма да ми хареса. Трудно е да си в тялото на човек, когото не харесваш, защото – въпреки всичко – трябва да уважаваш това тяло. Наранявал съм хора в миналото и сега вече знам, че всеки път, когато се подхлъзна, съвестта не ми дава мира с години. Затова се опитвам да внимавам.

Известно ми е, че всеки човек, в чието тяло се будя, е на моите години. Няма скокове във възрастта – от шестнадесет на шестдесет. Всички са на по шестнадесет. Не знам как става. Не знам и защо. Преди много, много време се отказах да се опитвам да разбера.

Никога няма да разбера съществуването си. Така, както повечето хора не разбират своето.

Задаваш си въпроси, опитваш се да проумееш, но идва време, когато трябва да приемеш простичката истина, че ти

си ти, че съществуваш. Няма начин да разбереш как и защо си това, което си. Може би имаш теории, догадки, но никога няма да намериш доказателство, което да те успокои.

Имам достъп до факти, но не и до чувства. Знам, че това е стаята на Джъстин, но нямам представа дали си я харесва, или не. Дали иска да убие родителите си, които вероятно все още са в спалнята, точно до неговата стая? Или ще бъде напълно изгубен, ако майка му не дойде да го попита как се чувства тази сутрин? Невъзможно е да разбере такива подробности. Сякаш емоционалната част от мен напълно измества чувствата на другия човек и не мога да стигна до душата му. Винаги е така. Макар и да съм благодарен, че успявам да мисля като себе си, щеше да ми е много полезно да надникна за малко в душевността на тялото, което съм взел под наем.

Всички ние носим в душевността си всякакви загадки и мистерии. Особено ако ги погледнеш отвътре.

Алармата звъни. Вземам тениска и джинси, но по някакъв начин разбирам, че това е тениската, която съм носил вчера. Измъквам друга.

Тръгвам с дрехите към банята, вземам душ и се обличам.

Родителите му са вече в кухнята. Те, разбира се, нямат никаква представа, че нещата тази сутрин са различни.

Шестнадесет годни са много време – имам опит. Обикновено не правя грешки. Вече не.

Лесно разбирам що за хора са родителите му. Джъстин не говори често с тях, затова не се налага и аз да говоря. Свикнал съм да усещам очакването в очите и в поведението на другите, както и липсата на очакване.

Изяждам купа с корнфлейкс и я оставям в мивката, без да я измия. Вземам ключовете на Джъстин и излизам.

Вчера бях момиче. Намирах се в град на около два часа път

оттук. Вече не си спомням добре какво знам за нея. Трябва да забравям. Иначе няма да успея да запомня кой съм всъщност. Преди два дни бях момче в град на около три часа път. Вече почти съм го забравил.

Джъстин слуша тъпа, оглушителна радиостанция. Радиовещите също са шумни и противни, както и шегите им. И това е всичко, което трябва да знам за Джъстин. Нищо повече не ми е нужно. Влизам в паметта му, за да се ориентирам за пътя към училището, кое е мястото му за паркиране, кое е шкафчето му, каква е комбинацията на катинара му, какви са имената на хората, които виждам в коридора.

Понякога не мога да се оправя с обичайните действия, не мога да отида на училище или пък да обикалям тук-там през деня. Тогаво казвам, че съм болен, и оставам в леглото. Чета. След време обаче и това ми писва и се изправям пред предизвикателството да вляза в поредното училище, да се видя с „новите“ стари приятели.

Приятели за един ден.

Докато вадя учебниците на Джъстин от шкафчето му, с периферното си зрение отчитам нечие присъствие. Обръщам се.

Момичето до мен е прозрачно. Прозрачно от чувства. Очакване, притеснение, обожание, несигурност. Не е нужно да влизам в паметта на Джъстин. Знам, че това е приятелката му.

Никой друг не би реагирал така на неговото присъствие.

Красива е, но не знае, че е красива, по-скоро не ѝ се вярва. Крие се зад косата си. Щастлива е, че ме вижда. И в същото време е нещастна.

Казва се Рианън*. И за миг, докато сърцето ми отмери един удар, си мисля, че... да, това е най-подходящото име за

---

* Богиня от уелската митология. – Бел.пр.

нея. Не знам защо. Не я познавам, но ми се струва, че момичето е като името си.

Това не са мисли на Джъстин. Това са моите мисли. Опитвам се да не им обръщам внимание. Аз не съм този, с когото иска да говори.

– Здравсти – казвам с неангажиращ тон.

– Здравсти – отговаря тихичко тя.

Гледа надолу. В гуменките си, по които е рисувала.

Градове.

И хоризонти около подметките.

Случило се е нещо между нея и Джъстин, но не знам какво. Може би то е без значение за Джъстин или просто не иска да мисли за това.

– Добре ли си? – питам.

Виждам изненадата в очите ѝ, макар че се опитва да я прикрие. Джъстин никога не я пита как е.

А най-странното е, че аз искам да знам как се чувства. Фактът, че Джъстин не иска да знае, ме кара да търся отговора още по-настойтелно.

– Разбира се – отвръща тя, но не звучи убедително.

Трудно ми е да я погледна. От опит знам, че под повърхността винаги има зрънце истина. Така е и с момичета като Рианън. Тя пази своята истина, но в същото време иска да я види. Не, поправам се, иска Джъстин да я види.

А истината е там. Само да протегна ръка и ще я уловя. Като звук, който чака да го превърнеш в дума.

Толкова е потънала в тъгата си, а няма никаква представа колко е прозрачна и видима. Мисля, че я разбирам, за миг си мисля, че я разбирам. Но тогава тя ме изненадва. От тъгата ѝ се ражда решителност. Дори смелост. Като проблясък на светкавица – бърза и пореща.

Тя вдига поглед и ме гледа в очите.

– Сърдиш ли ми се?

Не се сещам за нито една причина да ѝ се сърдя. Не и на нея. Но съм ядосан на Джъстин, защото я е накарал да се чувства така нищожна. Разбрах по езика на тялото ѝ. Когато е край него, тя се смаява, става като топче.

– Не, не, изобщо не ти се сърдя.

Казвам ѝ това, което иска да чуе, но тя не ми вярва. Подавам ѝ правилните думи, така както се дава стръв на риба, но Рианън знае, че зад стръвта има остри кукички.

Това не е мой проблем, така е. Тук съм само за един ден. Не мога да решавам сърдечните проблеми на никого. Не бива, не трябва да променям ничий живот.

Обръщам се, вадя учебниците си и заключвам шкафчето. Тя е на същото място. Като закована от тежката котва на бездънната отчаяна самота на една лоша връзка.

– Все още ли искаш да обядваме заедно днес? – пита ме тя.

Най-лесно е да кажа „не“. Често го правя: усещам как животът на другия ме засмуква и тогава трябва да бягам в обратната посока.

В това момиче обаче има нещо. Градовете, нарисувани с химикал по гуменките ѝ, проблясъкът на смелост, тъгата – тези неща ме карат да разбера какво ще стане, когато звукът спре да чака и се превърне в дума.

Искам да знам коя е думата.

От години се срещам с хора, които не познавам, които не желая да познавам. Тази сутрин обаче усещам притегляне към това момиче, нещо ме кара да искам да знам повече.

– Разбира се – отвърщам. – Ще е страхотно.

И пак чета по лицето ѝ: явно съм се изразил прекалено въодушевено. Джъстин никога не е въодушевен за каквото и да е, свързано с нея.

– Няма проблем, ще излезем да обядваме – добавям с

по-равен тон.

Тя изглежда по-спокойна. Облекчена. Или поне е толкова облекчена, колкото си позволява да покаже – една добре охранявана и пазена утеха. Известно ми е, че с Джъстин са заедно повече от година. Нищо повече не мога да разбера от паметта му. Той дори не помни точната дата.

Тя протяга длан и ме хваща за ръката. Изненадан съм. Усещането е толкова хубаво.

– Радвам се, че не ми се сърдиш – казва. – Просто искам всичко да е наред.

Кимам.

Ако изобщо съм научил нещо досега, то е, че всички ние искаме нещата да са наред. Не си мечтаем да са приказни, да са фантастични, да са вълнуващи – с радост ще се задоволим с „наред“. Защото в повечето случаи „наред“ е достатъчно.

Първият звънец бие.

– Ще се видим после – казвам.

Какво обикновено обещание, но за Рианън то звучи така, сякаш съм ѝ обещал света.

В началото беше много трудно да живея, без да създавам дълготрайни връзки, които биха променили живота на човека, в чието тяло съм бил. Когато бях по-малък, копнеех за приятелство, за близост. Създавах връзки с ясното съзнание, че те ще бъдат разрушени завинаги, и то само след броени часове. Приемах много лично живота на другите. Имах чувството, че техните приятели могат да бъдат и мои. Ала след време трябваше да спра. Беше прекалено болезнено да оставям толкова много раздели зад гърба си.

Аз се движа, вървя напред. Знам, че звучи ужасно самотно, но в същото време чувството е изумително.

Никога не мога да определя себе си през очите на някого друго. Никога няма да почувствам бремето на очакванията,

които родителите и приятелите имат към останалите деца на моята възраст. Гледам на хората като на парченца от цялото и се съсредоточавам върху цялото, а не върху парченцата. Научил съм се да наблюдавам по-добре от другите хора. Не съм заслепен от миналото, не съм мотивиран от бъдещето. Живея само в настоящето, защото така ми е отредила съдбата.

Уча. Понякога уча едно и също – в повечето училища преподават едно и също. Но понякога научавам нови неща. Трябва да вляза в тялото, в съзнанието и да видя каква информация е останала там. И когато успея да го направя... се уча.

Познанието е единственото, което вземам със себе си, щом си тръгна.

Знам доста повече неща от Джъстин, неща, които той никога няма да узнае. Сядам в класната стая, отварям тетрадката му по математика и пиша фрази, които изобщо не е чувал. Не е чувал за Шекспир, Керуак, Дикинсън. Утре или някой друг ден, а може би никога, той ще отвори тетрадката си и ще види думи, които не знае откъде са се взели. Няма да знае какво означават. Това е единствената намеса, която си позволявам.

Всичко останало трябва да се направи много старателно и прецизно.

Рианън остава с мен. Не самата тя, а информацията за нея. Някакви проблясъци от спомени в съзнанието на Джъстин. Дребни подробности – как косата ѝ се спуска, как гризе ноктите си, категоричността и отчаянието в гласа ѝ, когато се предава и се отказва. Обикновени неща. Виждам я как танцува с дядото на Джъстин, защото той е искал да танцува с красиво момиче.

Виждам как покрива очите си с длани, когато гледа

страшен филм, и как поглежда през пръстите си, сякаш почти се наслаждава на страха си. Хубави спомени. Не искам да виждам другите.

Срещам я само веднъж през цялата сутрин, когато се разминаваме по коридора след първия час. Неволно ѝ се усмихвам и тя ми отвръща с усмивка. Просто е и в същото време е толкова объркано. Както са повечето неща. С изненада установявам, че я търся и след втория час. И после след третия и след четвъртия. Дори не мога да се овладеея. Искам да я видя.

Просто. И объркано.

Докато стане време да отидем на обяд, вече съм изморен. Тялото на Джъстин е изтощено, копнее за сън. А аз в него съм изтощен от нетърпение, безпокойство и прекалено много размисъл.

Чакам я до шкафчето на Джъстин. Първият звънец бие. После и вторият. Няма я. Може би е трябвало да се чакаме другаде? Може би Джъстин е забравил къде е трябвало да я чака? Ако е така, тя вероятно е свикнала той да забравя, защото ме намира точно когато се каня да се откажа.

Коридорите са почти празни. Сега Рианън се приближава повече.

– Здравсти – казвам.

– Здравсти.

Тя чака да направя или да кажа нещо. Очевидно при нея и Джъстин е така – той пръв прави крачката към нея. Той измисля какво ще правят и къде ще ходят.

Това ме потиска.

Виждал съм го толкова често. Ненаградената преданост. Да се примиряваш с факта, че си с неподходящия човек от страх да не се окажеш съвсем сам. Надежда, опетнена от съмнение, и съмнение, украсено с надежда. Всеки път, когато видя тези чувства на нечие лице, краката ми са като заковани,

сякаш съм вързан за котва. А на лицето на Рианън е изписано друго – повече от разочарование. Изписана е нежност. Нежност, която Джъстин никога няма да види.

Аз я съзирам веднага, усещам я, но за всички останали остава невидима.

Слагам учебниците си в шкафчето, тръгвам към нея и леко поставям ръка върху нейната. Нямам никаква представа какво правя, знам само, че го правя.

– Да отидем някъде? – предлагам аз. – Къде ти се ходи?

Сега съм достатъчно близо до нея, за да надникна в сините ѝ очи, за да разбере, че никой никога не се е приближавал толкова до нея, за да забележи колко сини са тези очи.

Хващам я за ръка.

– Хайде – казвам.

Това вече не е нетърпение и безпокойство, а пълно безумие.

В началото вървим ръка за ръка. После бягаме ръка за ръка. Онзи палав копнеж да сме един до друг, да избягаме от училище и да превърнем всичко онова, което не сме, в малка безразсъдна мъглявина.

Смеем се, закачаме сме. Оставяме учебниците ѝ в нейното шкафче и излизаме от сградата – там, където има въздух. Истински въздух, истинска слънчева светлина, дървета и един по-щастлив и необременен свят.

Нарушавам правилата – напускам училището. С колата на Джъстин. Нарушавам правилата, когато завъртам ключа на таблото.

– Къде искаш да отидем? – питам пак. – Кажи ми честно, къде ти се ходи?

В началото не осъзнавам колко много неща зависят от отговора ѝ. Ако каже: „Да отидем в мола“, ще се отдръпна. Ако каже: „Заведи ме у вас“, ще се отдръпна. Ако каже: „Всъщност

не ми се иска да изпускам шестия час“, ще се отдръпна. И точно това трябва да направя. Не бива да продължавам натаък. Не е редно. Но тя казва:

– Искам да отида до океана. Искам да ме закараш до океана.

И не само че не се отдръпвам, а се приближавам към нея, тегли ме.

Отнема ни час да стигнем до там. Вече е краят на септември. Листата на дърветата в Мериланд не са започнали да падат, но се усеща как се замислят за полет. Зеленината изглежда забулена, приглушена и суха. Цветовете сякаш чакат зад ъгъла, но се страхуват да се подадат.

Казвам ѝ да намери някаква станция на радиото, което я изненадва, но не ми пука. Писна ми от ужасната музика, която слуша Джъстин, и знам, че и на нея ѝ е писнало.

С Рианън колата се изпълва с мелодия.

Пускат песен, която знам и запявам.

Ако можех, бих сключил сделка с Бог...

Рианън вече не е изненадана. По-скоро е изпълнена с подозрение. Джъстин никога не пее.

– Какво ти става днес? – пита.

– Нищо, музиката ми харесва.

– Ха.

Тя дълго ме гледа, после се усмихва.

– В такъв случай... – навежда се напред и намира друга песен. Поп парче, в чийто текст има толкова значение, колкото въздух в балон, но и двамата запяваме с пълно гърло, крецим. И песента ни издига точно като балон.

Сякаш самото време е спряло при нас, за да си отдъхне. Тя вече не мисли колко странно е всичко и си позволява да се отдаде, да бъде част от случващото се. Искам да ѝ дам един хубав ден. Поне един хубав ден. Толкова време се скитам

без цел и посока. Сега като че някой е сложил в ръцете ми най-важната мисия. Или поне аз имам усещането, че е мисия. И че ми е дадена от някого.

Имам само един ден за даване. При това положение, защо да не е хубав ден? Защо да не е споделен ден? Това мога да приема. Това мога и да дам.

Когато песента свършва, тя сваля прозореца, вади ръката си навън и пори въздуха с пръсти. Той пее между тях. Свалям останалите прозорци на колата и увеличавам скоростта. Вятърът превзема колата, блъска се в косите ни. И тогава сякаш колата изчезва и ние сме посоката. Ние сме скоростта.

Ето че започва друга хубава песен, аз затварям прозорците и вземам ръката ѝ в моята. Карам часове и я разпитвам. Как са родителите ѝ? Как е сега у тях след заминаването на сестра ѝ в колежа? Мисли ли, че училището тази година е по-различно? Трудно ли ѝ е?

И абсолютно всеки отговор започва с „Не знам“, но в повечето случаи знае, стига да ѝ дам време да помисли и да отговори.

Майка ѝ го прави за нейно добро. Баща ѝ – не толкова за нейно добро. Сестра ѝ не се обажда, но Рианън я разбира. Училището си е училище – иска да се свърши, защото чак тогава ще разбере какво идва след него.

Пита ме какво мисля аз.

– Честно казано, опитвам се да живея ден за ден.

Не е достатъчно, но все пак е нещо.

Гледаме дърветата. Чувстваме се. Светът в този миг се състои само от мен и нея. Продължаваме да пеем. Пеем без притеснение дали гласовете ни звучат фалшиво и дали пеем правилните думи. И се гледаме; това не са две солови изпълнения, а дует, който не се взема много на сериозно. Самият начин, по който пеем, е начин на разговор – можеш да

научиш много неща за хората от историите, които разказват за себе си, но също и от начина, по който пеят, от това дали обичат прозорците да са спуснати, или затворени, дали се движат по указанията на картата, или ги движи притегателната сила на океана.

Тя ме напътства къде да карам – не по магистралата, а по старите черни и запуснати пътища. Не е лято, не е уикенд. Понеделник по обед. Никой освен нас не отива към плажа.

– Сега щях да съм в час по английски – казва Рианън.

– А аз по биология – отговарям, след като се допитвам до паметта на Джъстин.

Продължаваме напред.

Когато я видях за пръв път, ми се стори, че балансира на няколко опорни точки, разположени по ръбовете на остри предмети. Сега земята ѝ се струва по-привлекателна и се осмелява да стъпи на нея. Защото е по-равна и по-примамваща.

Съзнавам колко е опасно това. Джъстин не е момче за нея, не е добър с нея. Знам го, усещам го. Стъпвам само по периферията на спомените му за нея и виждам сълзи, скандали и разпокъсани парчета от спомени за поносимост във времето, когато е с нея. Една взаимност, в която участва само тя. Тя е винаги до него. В добро и зло, в беда и радост. И това ми допада. Приятелите му я харесват и може би точно това му се нрави най-много. Ала това не е любов. Толкова дълго се е държала за малкото парченце надежда, та самата тя не разбира, че вече няма на какво да се надява. Липсва им споделена, уютна тишина. Имат споделен дразнещ шум. Предимно от негова страна.

Ако се опитам, мога да вляза по-дълбоко в споровете им, мога да проследя пътечката от разтрошени парчета душа, които той не си е дал труда да събере след всеки удар, когато

я е раздробявал. Ако бях истинският Джъстин, веднага бих намерил нещо неприятно в нея, бих решил, че е откачила. Бих ѝ крещял. Точно сега, в този миг. Бих я унизил, смачкал. Бих я „сложил на мястото ѝ – ниско на земята“.

Ала не мога. Не съм Джъстин. Макар че тя не го знае.

– Нека просто се забавляваме – казвам.

– Добре. Харесва ми. Доста често мисля как да избягам. И всъщност ми харесва, че мога да го направя сега с теб. За един ден. Хубаво е да си от външната страна на прозореца. Не го правя достатъчно често.

Толкова много неща искам да знам за нея. Неща, които са скрити дълбоко. И в същото време с всяка нейна дума усещам, че там има и друго, което вече знам. И когато стигна до него, ще се разпознаем. Ще бъде нашето споделено нещо.

Паркирам колата до океана. Сваляме си обувките и ги оставяме под седалките. Когато стигаме до пясъка, аз се навеждам и навивам крачолите на джинсите си, а в това време тя побягва напред. Когато след няколко секунди я поглеждам, тя се върти в кръг и рита с крака из пясъка. Вика ме. Този миг може да се опише с една дума – безтегловност. Толкова е щастлива. Не мога да не спра за минутка и да я погледам. Да бъда свидетел. Да си кажа, че никога не бива да забравям.

– Хайде – вика ме. – Идвай.

Не съм този, за когото ме мислиш. Искам да ѝ го кажа, но няма начин. Разбира се, няма начин.

Плажът е само наш. Океанът е само наш. Тя е само моя. Аз съм само неин.

В такива мигове част от детството си остава детинска. А другата част? Другата част е съкровение. И ние докосваме съкровената част – бягаме към вълните, усещаме как първите студени дихания на океана се удрят в глезените ни, протягаме ръце към отлива, за да хванем мидичките, преди да

са избягали измежду пръстите ни. Завърнали сме се в един свят, който все още притежава способността да грее, да гори, да блести, и ние се потапяме по-дълбоко в неговото сияние. Разперваме ръце да го прегърнем. Тя ме плиска с вода. Джинсите и тениските ни са мокри, но не ни е грижа.

После тя ме моли да ѝ помогна да построи пясъчен замък. Докато го правим, ми разказва как със сестра ѝ никога не са строили пясъчни замъци заедно – винаги е било като състезание. Сестра ѝ строила огромни замъци, а тези на Рианън били малки, тъй като губела време да изпипва всеки детайл. Искала всеки замък да е като къща за кукли. Онази къщичка за кукли, която никога не ѝ разрешили да има.

Виждам ехото от думите ѝ, докато събраните ѝ длани бавно изсипват мокрия пясък. Самият аз нямам спомени за пясъчни замъци, но трябва да съм закачил нечий чужд спомен, защото знам как да правя формичките.

Когато свършваме, нагазваме във водата и измиваме ръцете си. Обръщам се и виждам как стъпките ни са се слели и са образували една-единствена пътечка.

– Какво има? – пита тя и проследява погледа ми. Вероятно усеща и нещо в изражението ми.

Как да ѝ обясня? Мога ли изобщо да ѝ обясня? Единственият начин да ѝ обясня е, като ѝ благодаря.

– Благодаря ти.

– За какво?

– За това – казвам. – За всичко това.

За бягството. За водата. За нея. Сякаш съм направил крачка извън времето, макар че няма такова място.

Усещам как в нея все още вибрира очакването, че всичко ще се разлети като пепел, че ще се преобрази, че удоволствието ще се обърне като нож, насочен срещу нея.

– Няма страшно – добавям. – Няма нищо страшно в това

да си щастлива.

Сълзите пълнят очите ѝ. Вземам я в ръцете си. И това е голяма грешка. И в същото време е най-правилното решение. Трябва по-често да се вслушвам в собствените си думи. „Щастие“ е дума, която рядко използвам, защото за мен е най-хлъзгавото понятие.

– Щастлива съм – казва тя. – Наистина съм щастлива.

Джъстин би ѝ се смял. Джъстин би я бутнал на пясъка и би направил с нея това, което обикновено прави. Джъстин никога не би дошъл тук с нея. Може би с това трябваше да започнем.

Уморен съм от безчувствие. Уморен съм да се пазя от привързаност. Искам да съм тук с нея, да съм този, който ще съживи надеждите ѝ и ще ги надмине. Макар и само за дадено ми от съдбата време.

Океанът твори своята музика. Вятърът танцува своя танц. Ние се държим. В началото, изглежда, се държим един за друг, но после се държим за нещо по-голямо. По-велико.

– Какво се случва? – пита Рианън.

– Тихо. Не се съмнявай в това, което се случва. И не питай.

Тя ме целува. Не съм целувал от години. Устните ѝ са меки като листенцата на цветете, но зад копринената им мекота усещам напрежение, сила. Не бързам. Нека всеки миг се прелее в следващия, нека да почувствам кожата ѝ, да усетя диханието ѝ. Да вкуся как мигът се уплътнява. Да се потопя в топлината ѝ.

Очите ѝ са затворени. Моите са отворени. Искам да запомня.

Не правим нищо повече – целуваме се. Нито по-малко – целуваме се. Тя понечва да отиде по-далеч, но аз не се нуждая от това. Плъзвам длани по раменете ѝ. Тя по моите. Целувам врата ѝ. Нежната кожа зад ухото ѝ.

После спираме и се споглеждаме. С недоумението на радостта. С вярата на радостта. Тя трябваше да е в час по английски, а аз – по биология, но така и не спазихме правилата.

Тръгваме по плажа, хванати ръка за ръка. Слънцето потапя лъчите си в хоризонта. Не мисля за миналото. Не мисля за бъдещето. Благодарен съм за слънцето, за водата, за усещането за мекото потъване под стъпалата си, за мекото потъване на дланта ѝ в моята.

– Трябва да го правим всеки понеделник – казва Рианън. – И вторник. И сряда. И четвъртък. И петък.

– Ще ни омръзне. Най-добре е само веднъж.

– И никога повече? – идеята не ѝ харесва.

– Никога не казвай никога.

– Никога не бих казала никога.

Сега по плажа има хора. Излезли са на следобедна разходка. Кимат ни и ни поздравяват, когато минаваме край тях. Никой не се пита какво правим тук. Ние сме частичка от времето, ние сме като всички останали.

Слънцето продължава да се снижава. Температурата също. Рианън потръпва от студ. Пускам ръката ѝ и я прегръщам през рамо. Тя предлага да отидем до колата и да вземем „одеялото за секс“.

Намираме го в багажника, заровено под празни кутии от бира, кабели и обичайните боклуци, които можеш да видиш в колата на всяко шестнадесетгодишно момче. Питам се колко често Рианън и Джъстин ползват одеялото за тази цел, но не се опитвам дори да вляза в паметта му.

Вземам одеялото и го постилам на пясъка. Лягам по гръб и гледам небето. Тя ляга до мен. Гледаме облаците, дишаме на сантиметри един от друг, поглъщаме мига.

– Това е най-хубавият ми ден – казва тя.

Без да обръщам глава, намирам ръката ѝ.

– Разкажи ми за другите дни.

– Не знам...

– Добре, разкажи ми поне за един. За първия, за който се сетиш.

Рианън мисли, поклаща глава и казва:

– Глупаво е.

– Разкажи ми.

Тя се обръща към мен и слага ръка на гърдите ми. С пръста си прави мързеливи кръгчета.

– Първото нещо, за което се сещам, е онова шоу за майки и дъщери. Обещавах ли да не се смееш?

Обещавам ѝ. Тя изучва лицето ми. Иска да е сигурна, че не я лъжа. След кратко колебание продължава:

– Бях в четвърти клас. В Ренуик бяха организирали фонд за набиране на средства за жертвите от урагана и питаха дали има доброволци от нашия клас. Не попитах майка си. Просто се записах. И когато се прибрах и ѝ казах... Е, знаеш каква е майка ми. Изпадна в паника. И без това е трудно да я накараш да излезе до супермаркета. А за модно ревю? Пред непознати? Все едно я бях помолила да се снима за „Плейбой“. Боже, това вече е страшна мисъл. – Отпуснала е ръка на гърдите ми. Гледа към небето. – Но тя не ми отказа. Мисля, че едва сега осъзнавам на какво я подложих. Не ме накара да отида при учителката и да се отпиша. Не. Когато дойде денят на ревюто, отидохме с колата до Ренуик и ме заведе до мястото, където ни бяха казали да се явим. Мислех, че ще ни сложат в еднакви костюми или нещо такова, но не беше така. Казаха ни, че можем да облечем каквото си искаме. Да си купим нещо от магазина. И когато отидохме в магазина, започнахме да пробваме различни дрехи. Аз се хвърлих на дългите рокли. Тогава бях на онази възраст, когато момиченцата харесват дълги рокли. Накрая мама ми купи светлосиня рокля

с воали, дантели, панделки и всичко. Мислех, че е много изискана.

– Сигурен съм, че е била свършена.

– Мълчи сега и слушай.

Притискам ръката ѝ към гърдите си. Навеждам се към нея и я целувам. Кратка целувка.

– Разказвай.

Толкова ми харесва. Да я слушам. Никога никога не ми разказва случки от живота си. Обикновено сам трябва да се сетя какво става в живота на хората, защото знам, че когато ми разказват историите си, ще очакват от мен да ги запомня, а аз не съм сигурен, че ще мога. Освен това няма начин да разбере какво става по-нататък и как се развиват нещата, след като си отида. Не е ли ужасно да се довериш на някого и после доверието да изчезне?

Не, не искам да съм отговорен и за това.

С Рианън обаче не мога да устоя на изкушението. Тя продължава да разказва.

– И така, имах си вече мечтаната бална рокля. Беше ред на мама. Изненада ме, когато се запъти към балните рокли. Никога не я бях виждала облечена официално. Никога, по никакъв повод. Точно това ме изненада най-много. Не аз, я тя беше Пепеляшка. Когато си облякохме тоалетите, започнаха да ни гримират и да слагат разни неща по лицата ни. Мислех, че мама ще откачи, но всъщност ѝ харесваше. Не направиха кой знае какво с лицето ѝ – само добавиха малко цвят. Това беше достатъчно, за да изглежда красива. Знам, че е трудно да повярваш, понеже я познаваш и си я виждал как изглежда сега, но тогава приличаше на филмова звезда. Всички останали майки ѝ правеха комплименти. И когато дойде време за ревято, тя просто излезе и мина по сцената като истински професионалист. Хората я аплодираха.

С мама се усмихвахме. Истински. Не ни разрешиха да запазим роклите, но помня как през целия път до вкъщи, тя все повтаряше, че било страхотно. Когато се прибрахме, вместо да се държи странно, татко ни погледна така, сякаш сме извънземни, но най-хубавото беше, че реши да се присъедини към настроението ни, и каза, че ние сме неговите супермоделли. Накара ни да направим шоу в хола специално за него. И ние го направихме. Толкова се смяхме. И денят свърши. Мисля, че оттогава не съм виждала мама с грим. И аз не станах супермодел. Но онзи ден ми напомня на този. Защото беше като ден за почивка от всичко, нали?

– Така изглежда.

– Не мога да повярвам, че ти разказах всичко това.

– Защо?

– Защото... Не знам. Просто звучи глупаво.

– Не, звучи като един прекрасен ден.

– Сега е твой ред да ми разкажеш – подканва ме тя.

– О, аз никога не съм бил на ревю с майка си – шегувам се... макар че всъщност съм участвал в няколко.

Тя ме удря закачливо по рамото.

– Не, разкажи ми за някой ден като този.

Влизам в паметта на Джъстин и разбирам, че се е преместил тук на дванадесет, следователно мога да споделя с нея всичко, което се е случило в живота му преди това. Обаче не искам да го правя. Искам да ѝ дам нещо свое.

– Бях на около единадесет – опитвам се да си спомня името на момчето, в чието тяло бях този ден, но съм забравил. – Играехме на криеница с приятелите ми. Бяхме в гората и по някаква причина, която не знам и до днес, реших да се покария на едно дърво. Май преди това не се бях катерил по дърветата. Намерих едно с ниски клони и започнах да се катеря. Нагоре, нагоре. Беше толкова естествено. Като ходенето. В

спомените ми онова дърво беше високо стотици метри. Хиляди дори. Все още се катерех, когато разбрах, че съм много над останалите дървета. Бях съвсем сам. Държах се за ствола, а земята беше сякаш накрай света. Имам ярки спомени от онзи ден. Виждам високото дърво. Градът, далече под мен. Беше като магия – разказвам. – Няма друга дума, с която да го опиша. Чувах как приятелите ми викат долу, когато ги разкриваха на местата, където се бяха скрили; играта си продължаваше, а аз бях там, горе, съвсем сам, на едно съвсем различно място. Виждах света от върха. Когато ти се случи за пръв път, няма по-изумителното нещо от това. Никога не бях летял със самолет, не съм сигурен, че се бях качвал на високи сгради. И сега бях там, горе, извисен над всичко. Бях успял да достигна до това специално място и бях успял съвсем сам. Никой не ми беше помогнал, не ми беше дал наготово тази красота и това усещане. Нито ми беше казал да го направя. Бях се изкатерил и това беше моята награда – да гледам света съвсем сам. И тогава разбрах, че съм имал нужда точно от това.

Рианън се навежда към мен.

– Това е изумително – прошепва.

– Да, така беше.

– И се е случило в Минесота?

Всъщност беше в Северна Каролина, но да, за Джъстин трябваше да се е случило в Минесота.

– Искаш ли да ти разкажа за друг такъв ден? – пита тя и се свива до мен.

Нагласям ръката си така, че да ни е удобно и на двамата.

– Разбира се.

– Втората ни среща.

Но това е едва първата. Странно и смешно.

– Наистина ли? – питам.

– Помниш ли?

Проверявам какво помни Джъстин от този ден. Не помни.

– Купона у Дък – подсказва ми тя.

Нищо.

– Да... – налага се да излъжа.

– Не знам, може би не се брой за среща, но за втори път бяхме заедно. И не знам... ти беше толкова сладък. Няма да се ядосаш, нали?

Питам се накъде бие.

– Обещавам, нищо не може да ме ядоса сега – отвърщам и даже правя кръст над сърцето си. Тя се усмихва.

– Добре. Напоследък, изглежда, все бързаш за някъде. Сякаш правим секс, но не сме близки, не сме интимни. Нямам нищо против. Хубаво е. Но понякога ми се иска да сме като сега. А на купона у Дък беше точно така. Сякаш имаше цялото време на света и искаше да го прекараш с мен. Толкова ми хареса. Беше в онези времена, когато все още ме гледаше. Беше сякаш... сякаш си се покатерил на онова дърво и си ме намерил там. И почувствахме това, което си почувствал тогава, но заедно. Нищо че бяхме в задния двор на някаква къща. По едно време ме накара да се преместя, така че да ме огрява лунната светлина. Помниш ли? „Така кожата ти блести“, каза. И се почувствах блестяща под светлината на луната. Гледаше мен и в същото време гледаше луната върху тялото ми.

Дали осъзнава, че сега е огряна от топлия портокаловооранжев цвят, извиращ от хоризонта. Денят не е съвсем ден, а нощта не е съвсем нощ. Навеждам се над нея и се превръщам в сянката, която спира светлината. Целувам я, после се потапяме един в друг, затваряме очи и потъваме в съня.

Докато потъвам в нейния сън и тя в моя, усещам нещо, което не съм изпитвал преди. Близост, която не е просто физическа. Връзка, обвързаност, която е смело предизвикателство

към факта, че сме се запознали едва преди часове. Това е вълнуващото, най-възбуждащото чувство: да принадлежиш.

Мигът, в който се влюбваш? Как е възможно един нищожен отрязък от време да побере нещо толкова голямо? Сега разбирам защо хората говорят за дежа вю, защо вярват в предишен живот – защото няма начин годините, които съм прекарал на тази земя, да поберат и капсулират това, което чувствам в момента. Имаш усещането, че зад мига, в който се влюбваш, стоят столетия, хилядолетия, поколение след поколение. И всички те се пренареждат или някой ги е пренаредил, за да може точно в този миг, точно с този човек да преживееш онова необяснимо и забележително пресичане на две съдби. Сърцето ти, костите ти дори знаят, че всичко те е водило към този момент. Всички скрити указания за посоката са те насочвали насам. Вселената и времето са го измислили преди много време. Създали са сценария, а ти неволно си го следвал. И едва сега осъзнаваш, че си пристигнал на мястото, отредено за теб от самото начало на света.

Събуждаме се час по-късно от звука на телефона ѝ. Не отварям очи. Чувам я как недоволства. Казва на майка си, че ще се прибере скоро.

Океанът е станал черен. Небето – индигово. Хладният въздух притиска телата ни. Ставаме и прибираме одеялото, и оставяме пресни следи по пясъка.

Тя казва накъде да карам, аз следвам указанията ѝ. Тя говори, аз слушам. Пеем. После се обляга на рамото ми и я оставям да поспи и да помечтае още малко.

Опитвам се да не мисля какво ще се случи след това.

Опитвам се да не мисля за край.

Никога досега не съм гледал как някой спи. Не ми се дава такава възможност. Не и както спи тя. Сега е пълна противоположност на момичето, което видях преди часове пред

шкафчето на Джъстин. Нейната ранимост е видима, както и тогава, но сега се чувства сигурна и защитена в крехкостта си. Гледам как диша и издиша, как се движи неспокойно и как се отпуска спокойно. Будя я само когато трябва да ми каже посоката.

През последните десет минути говори за онова, което ще правим утре. Трудно ми е да ѝ отговоря.

– Дори ако не можем да избягаме пак, ще се видим за обед, нали?

Кимам.

– И може да правим нещо заедно след училище?

– Да, предполагам. Искам да кажа, не знам какво ще правим. Не мисля за това сега.

Това е разбираемо.

– Прав си. Утре си е за утре. Нека денят да е с щастлив край.

Когато влизаме в града, разбирам, че мога да намеря пътя към дома ѝ, без да се налага да я питам. Но така ми се иска да се изгубим. Искам да удължа времето с нея. Да избегна края.

– Стигнахме – проговаря тя, когато колата се приближава към къщата.

Спирам и отключвам вратите. Тя се навежда и ме целува. Сетивата ми са живи и поглъщат аромата ѝ, усещането да е близо, вкуса ѝ, звука на дишането ѝ, лицето ѝ, когато се отдръпва от мен.

– Това е щастливият край – казва и преди да отговоря, вече е извън колата.

Нямам възможност дори да се сбогувам.

Предполагам, че родителите на Джъстин са свикнали да не се обаждат и да не се прибира за вечеря. Опитват се да му се карат, но личи, че го правят по-скоро механично. И когато Джъстин се прибере с гръм и трясък в стаята си, всички имат

усещането, че са участници в представление, което се поставя на малката камерна сцена за милионен път, и е писнало до болка дори на актьорите.

Трябва да седна да напиша домашните му. Винаги съм много съзнателен в това отношение. Стига да мога, винаги изпълнявам задълженията им. Сега обаче съзнанието ми постоянно лети към Рианън.

Представям си я у дома. Представям си я как бавно се спуска от грациозното малко облаче, на което се е возила цял ден. Представям си как вярва, че сега всичко е различно, че Джъстин се е променил.

Не биваше да го правя. Знаех си, че не биваше. Макар през цялото време да бях сигурен, че вселената ми казва да го направя, не биваше да я слушам.

Агонията ми продължава часове наред. Не мога да върна нищо назад. Нито да накарам чувствата да си отидат. Влюбвал съм се само веднъж. Или поне до днес си мислех, че е било любов. Той се казваше Бренън. Беше толкова истинско, силно; думи, почувствани със сърцето. Тогава по най-глупавия начин повярвах, че имаме бъдеще.

Ала нямаше.

Направих опит, но не успях да направлявам правилно съдбите ни.

Ала това, което се случи с Бренън, беше много лесно. Едно е да се влюбиш в някого и съвсем друго – да накараш някого да се влюби в теб и да се чувстваш отговорен за любовта.

Няма начин да остана в тялото на Джъстин. Дори да не заспя, промяната ще стане. Преди се заблуждавах, че ако не заспя, ще остана в същото тяло, но това не свърши работа. Просто нещо ме откъсваше от тялото, а откъсването се усеща като разкъсване. Всеки нерв пищи от агонията на отделянето. И после следва болката да те сложат в нечие друго тяло.

Да те включат към неговата система. Оттогава заспивам всяка нощ. Няма никакъв смисъл да се противопоставям.

Искам да ѝ се обадя. Номерът ѝ е в телефона му. Не мога да я оставя да се заблуждава, че утре ще е като днес.

– Здрасти – казвам.

– Благодаря за днес.

– Да.

Не искам да го правя. Не искам да развалям всичко. Но трябва, нали?

– За днес... – опитвам да започна. – Не знам дали ще се повтори.

– Искаш да кажеш, че не можем да бягаме от училище всеки ден? Това не е в твой стил.

– Да, но ти знаеш, че не всеки ден ще е като днес. Защото няма да е така. Дните не са еднакви.

Рианън мълчи. Усеща, че нещо не е наред.

– Знам – казва предпазливо. – Но все пак може би нещата ще тръгнат на по-добре. Сигурна съм, че е възможно.

– Не знам. Това е всичко, което исках да ти кажа. Не знам. Днешният ден означава много. Но не... всичко.

– Знам и това.

– Добре.

– Добре.

Въздъхвам.

Винаги има възможност у Джъстин да е останало нещо от мен. Винаги има възможност животът да се промени. Самият той да се промени. Но няма как да знам със сигурност. Много рядко виждам тяло, което вече съм напуснал. Случвало се е месеци, дори години след това, ако изобщо го разпозна.

Искам Джъстин да е по-добър с нея, но не мога да ѝ позволя да се надява и да очаква.

– Това е всичко – заявявам и тонът ми е като неговия.

– Ще се видим утре.

– Да, ще ме видиш утре.

– Благодаря ти отново за днес. Каквито и неприятности да ми донесе утрото, каквото и да ни струва бягството днес, ще си заслужава.

– Да.

– Обичам те – казва тя.

И аз искам да ѝ кажа „Обичам те“. Искам да ѝ го кажа сега, в този миг. Всяка частичка от мен го желае, но знам, че ще е вярно само още два часа.

– Наспи се добре – казвам и затварям.

На бюрото му има тетрадка. Пиша с неговия почерк. Едва ли ще си спомня кога и защо го е написал.

Сядам пред компютъра му и отварям пощата си. Написвам името ѝ, телефонния ѝ номер, имейл адреса ѝ, имейла на Джъстин и паролата му. Пиша имейл за този ден. Пращам го на себе си. После изтривам историята в компютъра му.

Трудно ми е да постъпвам така. Свикнал съм да се приемам такъв, какъвто съм, и да приемам живота си такъв, какъвто е, да приемам нещата в него, каквито са. Никога не искам да оставам. Готов съм да тръгна.

Ала не и тази вечер. Тази вечер мисля, че утре той ще е тук, а аз не.

Искам да остана.

Моля се да има начин да остана.

Затварям очи и копнея да остана.